

СИНДИКАТ РАДНИКА У ПРОСВЕТИ
СРБИЈЕ

СРП

БЕОГРАД, Дечанска 14/5; тел/факс: 011/3236-259, 025/420-093
E-mail: sob@beograd.com, sindiso@sbb.rs

ШКОЛА НЕБЕЗБЕДНО МЕСТО ЗА ЗАПОСЛЕНЕ

На недавно одржаном скупу у Темерину посвећеном безбедности у школама, први потпредседник Владе Републике Србије и министар полиције је констатовао да су новинари из само њима знаних разлога „надували“ причу о експанзији насиља у школама које се, по министру, смањује, или је он мислио само на оно које су службени органи регистровани. Међутим, сви ћемо се лако сложити да постоји и оно насиље које често пута бива сакривено од очију јавности, па самим тиме и од уваженог министра. Такве случајеве чујемо по школским кулоарима, или се препричавају међу онима који су том насиљу били изложени, а често пута и не сазнамо за њих, јер због ирационалног приступа „жртве“ чину насиља, пошто она то и не износи у јавност. То је управо чест случај насиља које доживљавају запослени у школама, а нарочито наставници, вероватно подсвесно, у себи размишљајући да су можда и они потенцијални кривци, заборављајући, при томе, да уколико и постоји неки њихов пропуст, то није разлог да их неко напада, или чак бије.

Посебна прича је однос старешине школе, односно директора и његова реакција уколико му се наставник или радник, жртва насиља, обрати. А шта рећи ако је управо директор насилник и ако свог професора хвата за врат пред децом у школи. Како би онда било могуће очекивати да ће он и заштити „свог“ радника. Стога, последњи случај насиља над нашим колегом и председником нашег Синдиката у ОШ „Никола Вукићевић“ Сомбор и не чуди, јер је он природан след догађаја које смо у овом саопштењу помињали.

Ми се овом приликом нећемо бавити овим појединачним случајем, јер ће о њему говорити колега Бела Блашковић, из угла нападнутог наставника од стране родитеља коме је то постало манир и коме именовани није био једина жртва и циљ. Питање је зашто надлежни нису узели колегу у заштиту и да ли су све предузели шта су били дужни, бар по службеној дужности, ако не и по оној људској. Овим случајем се низ напада на наставнике и друге запослене у школама наставља, без икакве шансе да буде и коначан. Докле?!

Синдикат ће се и даље залагати да се безбедносни круг прошири на ону меру како је то уобичајно у развијеном свету, где се под појмом „круг школе“ подразумева сав пут од куће па до школе, наравно и назад, и за ученике и за запослене. На тај начин ће насилницима бити избијен манир да пресрећу и нападају запослене ван круга школе или да их бију у супермаркетима, што смо имали прилике и да сведочимо. Наравно, као и насиље унутар саме школске зграде, а често пута у присуству и ученика.

И нама је јасно да се декларативним залагањем за борбу против насиља, насиље неће само од себе искоренити, већ да је потребно и институционално и законски санкционисати насилнике. У том смислу ће бити усмерене и неке од наредних активности Синдиката, јер, ако смо, бар за сада одустали да наставници добију статус службеног лица (који подразумева ношење и употребу оружја), нећемо и не можемо одустати да проширењем одредби Кривичног законика и строжијим санкционисањем насилника, то убудуће предупредимо и елиминисемо.

Београд, 11.05.2010.год.

проф. Хапи Здравко М. Ковач
генерални секретар СрпС